

cada (però cf. la noteta s v.).

CULTISMES: *Salaç* 'obscc', ll. *salax*, -*acis*, 'que va calent', deriv. *salire* 'saltar', 'muntar'; *salacitat*. Del ll. *exsilire* 'saltar enfora, anar lluny' ve el ll. *exsilium* i, d'aquest, el cat. *EXILI* (III, 830) i derivats; d'*exiliat*,⁵ va fer En Bladé el títol de *L'Exiliada* (c. 1965), llibre escrit no sense agredolç i «homèric» humorisme. Del mateix verb fou freqüentatiu *exsultare* pròpiament 'saltar de goig', d'on el tardà cultisme cat. *exultar* [Labèrnia, Vogel]; *exultació* [id, id]; *exultant*, *exultança*, -*ància*, *exultador*. D'*exultació* ja n'hi ha un cas isolat en el *Ll de Contempl* lullà. «los mals --- sien a glòria e a *exultació* de lurs ànimes» (II, 144).

Del llatí *insultare* 'saltar contra algú', 'insultar', es va pendre *insultar* [Lacavalleria]; *insult*, pres del ll *insultus*, *ūs*, 'atac, insult'; ja es va usar d'antic en el sentit de 'atac, agressió armada', docs. ross. de 1391, 1413, 1439 (*InvLC*), id. o 'barreig, saqueig' en textos de pertot, especialment els relatius als calls de jueus atacats (p. ex. Val. 1460, Gual C., *Congr H C Ar* IV, 486) (sovint, sobretot des que la dinastia castellana els fomentà subtilment); popularment s'usava encara fa 100 anys en el sentit de 'atac de malaltia': «revinc de l'*insult*, y 'm trobo ab lo mateix accionat», Em Vilanova, *Pl i Rsent*, 205.5; abans algun cop es digué *insulta* [Lacav.]; *insultada*; *insultador*, *insultant* [Labèrnia 1888].

Resultar [Llull, *A Sc* III, 330, *DT*]. El *resultare* 'ressaltar, sorgir, rebrotar'; *resulta* [Belv.], en la locució *de resulta de*, -*tes de* ja en el B de Maldà: «*de resulta* de lo establiment de la R. loteria en el regne, cesaren --- totes les extraccions que hi havia ---», «per mort del Sr. Canonge Brunés, que vingué a succehir dos o tres anys després, de *resultas de* son fort disgust, se donà la possessió de son canonicat ---» (*Excursions*, 163, 171), el segon també en Lab. 1840, *resultant* [Lab], *resultància*; *resultat* m [Belv.]. *Reslir*, del ll. *reslire* 'saltar o fer-se enrere' es prengué un antic *reslir* 'anullar' (Sanelo III, 2, el considera millor que el neologisme *anular*).

1 Cabestany, Vilanova, Cases de Pena, Montner, Mosset, Font-rabiosa, Strac, Corbera, Noedes, Orellà, Jújols, St. Pere dels Forcats, Sallagosa.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS:⁴⁵ *salt*, *donar salt*, *salt d'aigua*, *Salt del Sastre*, *a salt de ca*, *a salt de mata*, *saltada*, *saltadis*, *saltadissa*, *saltador*, *saltader*, *saltadora*, *saltadores*, *saltare*, *saltant*, *saltarell*, *Font de Saltarells*, +*saltarulló*, *saltretx*, *saltigó*, *Na Saltigó*, *saltigar*, *saltijar*, *saltarella* (-ella), -*arina*, *saltejar*, -*yador*, *saltajament*, *saltic*, +*salticar*, *salterejar*, *saltet*, *saltiró*, *saltironar*, *saltironejar*, *saltironejant*, *saltironeig*, *saltitrol*, *saltivol*, *saltuari*, *sallir*, *sàller*, *Puig de Salljora*, *Sentfones*, *Saifones*, *saldre*, *salre*, *sallent*, *sallant*, *Els Capsellan(t)s*, *Puisallança*, *sall*, +*ressallar*, *sobresallents*, *sobresalents*, *sallar*, *sallar el car*, *sallar un quarter*, *assalir*, *Assalut*, *assalt*, *assaut*, *assaltar*, *assaltejar*, *assaltador*, *assaltejador*, *assaltant*, *ensalt*, *ensaltar*, *ressaltar*, *ressalt*, *ressaltó*, *sobresalt*, *sobresaltar*, *saltabardissa*, *saltabarques*, *saltambarco*, *saltambargo*,⁶⁰

saltambarc, *saltabarrals*, *saltabarrancs*, *saltabisser*, *saltacabreta*, *saltacapot*, *saltacavall*, *saltcaballt*, +*saltadits*, *saltajudes pissiganya*, *saltamarges*, *saltamartí*, *saltaparets*, *salta-pins*, *salta-regla*, *saltataneells*, *saltater-rats*, *saltaulls*, *saltimbanqui*, *salamancada*, *salt-ban-cada*, *salaç*, *salacitat*, *exili*, *exiliat*, *exiliada*, *exultar*, *exultació*, *exultant*, *exultança*, *exultància*, *exultador*, *insultare*, *insult*, *insulta*, *insultada*, *insultador*, *insultant*, *resultar*, *resulta*, *de resulta de*, *de resultes de*, *resultant*, *resultància*, *resultat*, *reslir*.

Saltarella, V. *saltar* i cf. fr. *sauterelle* i *centenell* (CENT) *Saltat*, *saltataulells*, *saltaterrats*, *saltauells*, *saltejador*, *saltejament*, *saltejar*, *saltejejar*, V. *saltar* *Salteri*, V. *psalm* i cf. *saltejejar* (*salt*) *Saltic*, *salticabaltit*, +*salticar*, *saltigar*, *saltigó*, (?) *saltijar*, V. *saltar* *Sàltim*, usat algun cop antigament pel ll. *saltem* 'almenys' *Saltimbanqui*, *saltirec* (??), *saltireig* (mal entès en plural com *saltirejo*), *saltirell*, V. *saltar* *Saltiri*, V. *psalm* *Saltiró*, *saltironant*, *saltironar*, -*ronejar*, -*roneig*, *saltitrot*, *saltivol*, *saltuari*, V. *saltar* *Salu* (?), *salubèrrim*, V. *salvar* *Salubre*, V. *salvar* i *salobre* (SAL) *Salubritat*, *saludable*, *saludador*, *saludament*, *saludar*, -*dejar*, V. *salvar*

SALUET, bal, 'crit o remor que es repeteix insistentment', 'crit dels mariners per fer una maniobra a la una', origen incert, però és versemblant que l'acc. antiga sigui la segona, i que estigui relacionat amb el grec *κελεύειν* 'donar ordres' especialment la que es dona als remitgers per marcar la mesura del VOGAR (VOCARE), i amb el seu derivat *κέλευμα* 'cant cadenciós dels mariners en qualsevol maniobra' (> *salomar*, *saloma* id., cast. ant. i port. *çaloma*, *celoma*); essent *saluet* un mot peculiar de les Illes és molt possible que sigui herència del mossàrab, i afí amb els menorquins *xerbet* 'murmuri, xiuxiueig' i *xalema/xarema* 'cridòria' (< *κέλευμα*?); potser una base mossàrab *čelīqāt*, més o menys arabitzada, donà a Menorca *xerbet*, i a Mallorca —influència de *xulet/sulet* 'acció de xiular' (SBL-LARE)— **xeluet* es canviaria en *seluet*. llavors podria tot venir d'un ll. vg *CELEUATU, adaptació d'una forma grega *κελευστός*, adjectiu verbal de *κελεύειν*. □ 1.^a doc : *Saluet*, 1784, Despuig; *saluet*, 1840, DFgra; *xerbet* i *xalema*, FebrCard.

El DAg és el primer que dona una definició simple i clara del mot, mal sigui sense citar-ne fonts: «*saluet* (Mallorca). cant dels mariners per tirar a l'una les cordes». Més que en escriptors com Riber, Galmés, AMAlcover i FBMoll, preocupats per l'origen de les paraules, ens firem d'un gran poeta com Alcover que estava per la poesia inherent a la llengua viva, per damunt de tot; en el deliciós passatge culminant de *La Serra*: «els torrents que bramen al peu de la timba, / el matí que esclata en mil *saluets* / ---» (v. 48); «l'arbre antic agombola més que el jove: / per bressar l'infantó, la dona vella / té la falda més tova, / i el *saluet* més dolç que la donzella», *Proverbis Bíblics* (O C, p. 1003, i d'un altre poeta sense preocupacions erudites: «per una antiga reixa ve a defora / d'un molí fa-